

“Resnična ponižnost vodi ... k prošnji za odpuščanje!”

Če kdaj padeš, otrok, se naglo
zateci k spovedi in k
duhovnemu vodstvu. Pokaži
rano! Naj te globoko ozdravijo,
naj ti odstranijo vsako možnost
okužbe, četudi bi te bolelo kot
pri kirurški operaciji.
(Kovačnica, 192)

10. september

Iskrenost je nepogrešljiva za napredovanje v združenosti z Bogom.

— Če v svoji notranjosti, otrok moj, nosiš “krastačo”, jo izpljuni! Povej, tako kot ti vselej svetujem, najprej tisto, kar ne bi hotel, da se izve. Ko človek izpljune “krastačo” pri spovedi, kako dobro se počuti!
(*Kovačnica, 193*)

Hvaljen bodi Bog! si govoril sam pri sebi po opravljenem zakramentu spovedi. Pomislil si: to je tako, kot da bi se znova rodil.

Nato si vedro nadaljeval: »Domine, quid me vis facere?« — Gospod, kaj hočeš, da storim?

— In ti sam si odgovoril: s tvojo milostjo, ki je nad vsem in nad vsemi, bom izpolnil tvojo presveto voljo: »Serviam!« — Služil ti bom brezpogojno! (*Kovačnica, 238*)

Ponižnost vodi vsako dušo, da ob lastnih zmotah ne izgubi poguma.

— Resnična ponižnost vodi ... k prošnji za odpuščanje! (*Kovačnica*, 189)

Če bi bil jaz gobavec, bi me moja mati objela. Brez strahu in kakršnegakoli zadržka bi mi poljubila rane.

— Kaj pa presveta Devica Marija? Ko začutimo, da smo gobavi, da smo ranjeni, je treba klicati: Mati! In varstvo naše Matere je kakor poljub na rane, ki nam prinaša ozdravljenje. (*Kovačnica*, 190)